

JOKA ŽIGON:

NOČNO HREPENENJE.

Noč. Bedim. Že dolge, dolge ure
čakam nate. Svete te minute
so prepete z rdečjo nitjo — željo za teboj.

V nepovratno pozabljenje gre nebroj
zlatih misli, ki za te doné.
Melodije hrepenenja mi zvené,
plavajo skoz gluhi molk tišine
k cilju in ne vrne se nobena.
O da našla bi stezó le ena
k tebi, draga, v bele vse blazine!

Krenilo se je megla nekako na pulto

RAD. PETERLIN-PETRUŠKA:

V SANJAH . . .

V sanjah ur polnočnih sem te videl, draga.
Ponos še izražala si strog,
še v očeh žarela ti je zvesta zmaga —
in pred tabo bil sem slab, ubog.

No, z roko si snežno k sebi me privila,
dobra kakor angel radosti...
Kje noči je temne vražja sila,
da z močjo se zmeri mladosti?! —

*Tran popeloma megla ta moj birmantex - Petruska -
nikoli se mi ni bil
Tvoja Zupar
Ljubljana v 1920*
